

бѣше да бжда въ „Бѣло море“ и още отъ рано бѣхъ изпратилъ тука ординареца си. Вещитѣ ми бѣха донесени и стаята ми приготвена — на това чергарство бѣхъ свикналъ отдавна. При мене влиза ординарецътъ и още отъ вратата се усмихва. Азъ зная, какво иска да ми каже, но на тая интимна тема не ми се ще да приказвамъ.

— Е, Калине, какво ще ядемъ довчера?

Калинъ неочаквано се смуцава, мѣнка нѣщо и не отговаря.

— Какво готвишъ? — питамъ го.

— Азъ не готвя сега, господинъ подпоручикъ . . . таквозъ . . . тя готви сега, годеницата. Отзарана тя готвила на войницитѣ, сега пакъ готви за тѣхъ и за насъ.

Азъ огледахъ стаята. Бѣше изметено и чисто, стѣклата на прозорцитѣ бѣха изтрити, вещитѣ — грижливо и хубаво наредени. Сега си спомнихъ, че и въ помѣщението на войницитѣ имаше много по-голѣма чистота, отколкото всѣки други пжтъ. Надникналъ бѣхъ и въ кухнята — и тамъ разтрѣбено и чисто, на огнището бѣха наредени нѣколко тенджери. Калинъ се досѣща, какво мисля.

— И тукъ тя разтрѣби, — говори той, — и оттатъкъ. Много добро момиче. Пъкъ и прилѣга му.

И Калинъ прибавя съ други, по-сериозенъ и наставнишки тонъ: